

מסורת הש"ס

(א) פסחים סה: [נעליז לה. לו. לקמן עני. מנחות כב. חולין פז: מזה עמל: ירוש' פסחים פ"ה ה"ה, (ג) [חולין פז: (ד) ע"י כבורות כב: ד"ה יתיב, (ד) 'ע' מ' ימות קל. ד"ה הסה] ירוש' חלה פ"א ה"א, (ו) שברעות ג ירוש' פסחים פ"ה ה"ד, יבמות פ"א ה"ז, נזיר פ"ח ה"א, ונ"ע שברעות פ"ג ה"ז, (ז) חלה פ"ג מ"ז ע"י ירוש' חלה פ"ג ה"ה, ונ"ע ש"י פ"ב ה"ג, תוספת' חלה פ"ב ה"ז, (ז) ש"ך לציב, [ועומת] שם ד"ה אלף שמישצ קושא' וז].

גליון הש"ס

פגני' ישפך לאמת. ענין מנחות דף מט ע"ב תוס' ד"ה חטא: גמ' ושל"ם נותן פסע ברוב לאו חולין דף קט גסס (הרי"ו דלוריא"ש דמ"ח א"ל טעם כעיקר דלורייא"ת דא"ל נקי דעיי רק עשה ואי"כ הלא דמייני לענין מלקות שפיר אמרין לאשונה ונעשה נשאר רק עשה דערי": תוס' ד"ה מתיב ובז' סבחת' בריה דקי"ל פסע כעיקר. ק"ל דמתיב' ה"מ להקשות ולהתיב דטעם כעיקר דלורייא"ת למל' בלמתי הו' רק דרנני וכן ק"ל לנשי' בלמתי לה פריך מהא דינא' ירי מות' מלמ' מות' דכא' דלורייא": תוס' ד"ה אלא ובז' הרתם חזוק המדידות. ע"י תנאי' פסחים טז ד"ה אלף מנדר' אחי מל' נדרות ומנבל למרור ועק':

שינויי נוסחאות

[א] ע"י גז' מהרש"א והג' דריו' הלוי והז' הפיגול דיש סלון ד' גירסאות' פסוקים, וי"י גורביס ר"ל, וי"י רב פסא, וי"י אר"ה וי"י ר' יהונתן. ע"י"ש בדרכיה: [ב] מילת והטמא לימא בנות' דהכא ד"ה הפיגול והנותר כות וכו' וי"מ משי"י דהכא גס בתוס' יבמות ק"א ע"ד ד"ה הכה וכו'. וכן עוד בתוס' מזה מ"ע ד"ה וי"י וי"ל לא העיקין אלף הפיגול והנותר. א"ת ענין והטמא לא מוכ שנים, וכן בירושלמי פ"א חלה לימא. ועדיין צני' להתישב בדבר השגרי' (הגרי"ם), ועי' רש"ש שיערי דרמיוס' וכן מומת דגריס' דהנ"ל. וע"י"ש מלמס' איתן דקדשי הוד: [ג] מן הירושית ומן האורז (כ"ה במשניות): [ד] ל"ל ואדם (ו"א) [ה] ל"ל כשנפלה (ו"א) [ו] המבטל והנזהר כמבור' וקריא בשמו (ו"י"ט): [ז] ל"ל הריא חרובא אלא באידך וכן בנותר (ו"א) [ח] [ו] דאסור (ו"א): [ט] ל"ל רוב (ו"א): [י] פסחה פסח'ה כקער' חובה דרכיהי כעריב האכלו מצות. ואי נותן הי' (כ"י): [יא] צסי' איבא (הגרי"ם): [יב] ק"ל בגללה אחת (ח"ס): [יג] כבדראשון פטור שבת (ד"ר) [יד] דיתם נאסירי' השני ובלילן (קד' ועודש ובצ"י ב"ח): ומדברי ה"א"ן גרי' דגריס כלפניו וי"ל דהקד' ד' ויתם זה ומי' לאסורין עיי"ש: [טו] ל"ל וסמור (ו"י"ט): [טז] ל"ל הוריא (ו"י"ט): [יז] ל"ל להוריא (ו"י"ט): [יח] ל"ל דיוין (ו"י"ט): [יט] ג"י ש"י טיול ליה לרי. ומלמ' ען קי"ל לימא ע"ה ש"י בלתי שפתי': [כ] כ"ה בש"מ. ובתכני"א לימא אלף רק האיון על מ"ה. ותיבות ומשורבד' התיים איון מוננתי. ועי' פסקי' יריד:

שיטה מקובצת

הפיגול והנותר בו. פ"ה בית מזה ש"ו ע"י שני מנחה. וא"ת

כדם פסולין. כגון כרובע ונרבע או כנשחט חוץ לזמנו או חוץ למקומו: **ישפך לאמה**. ואפילו הכשר רבה עליו וכן כדם התמלית **שפך לאמה ואע"פ שדם הנפש רבה עליו** ומשום גזירה כדמפרש בגמ' [ע"ט]: **ור"א מכשיר**. טעמא מפרש בגמ' [סז]: **אם לא נמלך ונסן כשר**. אפילו לת"ק

דאפילו לכתחלה אי לאו משום גזירה היה מכשיר: **גב' לא שנו**. דאם יש צו מראית דם כשר ואע"ג דרובא מים אלף שנפלו מים לתוך דם: **ולענין כיסוי**. דמן דף נמי כה"ג נמתרב במים אם יש צו מראית דם חייב לנסות צפ' כיסוי הדם (חולין דף פז.): **אינו כן**. דאפילו נתן דם לתוך מים אם יש צו מראית דם חייב לנסות ולא אמרינן קמא קמא בטיל ליה: **לפי שאין דמוי צמלות**. דאע"פ שנדחה טפה ראשונה שנפל^[ח] לתוך המים ולא היה מראיתה ניכר ראשונה כי הדר נפל טפה שניה חוזרת ראשונה ויעשרה להנטרף עמה וכי נפל עד שהפכו מים למראה דם חוזר וגראה לכיסוי ולא אמרינן הואיל ונדחה ידחה דלא שייך דמוי אלף בדבר קדושה: **שנללן זה כות מזה וכזית מזה ונתן לתוך פיו פטור ממלקות ואפילו התרו בו**: **אי אפשר שלא ירבה מין על חצירו**

כו'. כשהוא לועס אותה צפוי נכלל מין לתוך חצירו מיעוטו של זה כרובו של זה ובטל המיעוט כרוב והבטל בכל מין נוסף על המבטל ונקרא בשמו וגגרע ממניו וא"ל לכיון שלא יהא ממין האחד בטל בחצירו יותר ממנה שבטל ממין חצירו צו ונמלא שאין בלחותו [מין] כשיעור דנצר ליה שיעוריה ולא ידעינן הי מנייהו צל ליה וכי מתרינן ציה לא ידעינן משום מאי נמרי ציה ואריך להתרות צו משום האיסור הילכך כי מתרה ציה משום פיגול הויא התרחת ספק דלמלא לא דדייה תתוי' א' חיוצא וכן בנותר ואע"ג דבמסקנא דוא"י אחד מנייהו עבר בשעת התראה מיהא ספק הוא בכל אחד אם יעצור עליו אם לא והתראת ספק לאו התראה היא: **שמע מינה איסורין מצטלן זה אם וכו**. כי היכי דהיתר מצטלן איסור ולא אמרינן איסורא לא מצטלן איסורא: **ושמע מינה נוסן טעם כרוב לאו דלורייא**. הא דלמור רבנן בכל דלורייא"ת הוא ללקות עליו דאי דלורייא"ת נהי נמי דרבה מין על חצירו מ"מ טעמא יוצא ואיכא טעמא דשיעור שלם. וקס"ד השתא דאפילו פיגול נותר וצ"י מניינס שטעמו של זה ניכר צוה נמי פטור לר"ל כגון הא"י כזה והאי שרי מנחה: **ה"ג עשה עיסום מן חטין מן האורז כו'** **ואדם יואל צה ידי חובצו**. של עשה דקוס אכול מל' בפסח ו' ואי נותן טעם כרוב לאו דלורייא"ת היכי נפיק הא קי"ל (פסחים דף לה). דאין יולצין אלף צמל' שהיא מתמשת המינין דכתיב לא תאכל עליו חמץ שנבעת ימים תאכלו עליו מלאת (דברים טו) דברים הבאים לידי חימוץ אמה יואל בהן ידי מל' יאלו אלו שאין בלצין לידי חימוץ אלף לידי סרחון: אלף

מהני תלת וצללן וצ"י ואכלן וכגון דשקל צ' ויתם מחד איסורא וד' ויתם י"ז מצ' איסורין וצללן כקצרה אחת ואכלן וא"ל ש"י יאה רובן של האחד ומבטל את חצירו הילכך לא ידעינן בזה"י איסורא אם יש עליו שם פסול או שם נותר דאיסורין מצטלן או את זה וא"ל ה"א כי אם שני איסורי חטא התראת ספק כגון דאכל כשמי פעמי"ג כדאי אכילת פרס ובאכילה ראשונה התרו צו משום פיגול ובשניה משום נותר א"י אפילו פחות מכדי אכילת פרס פטור כשאלכ כשמי פעמים דכשהתרה כראשונה משום פיגול שמא נותר רבה ולא שפיר מתרי ציה ואי משום דכבר התרה צו משום פיגול מאכילה ראשונה ואמרינן בקדושין (דף עו). דבעל חמש אלמנות חייב משום אלמנת ראובן ואלמנת שמעון ונדהא התראה מיירי דאי בשמי התראות אפילו באלמנה אחת נמי חייב דהתראות ממלקות אלמא כיון דעסיק בציאה ומתרה צו בתחילה הוה התראה לכל אחת ואחת וה"ג הרי עסקו כל שעה באכילה ומועיל לו התראה ראשונה לא דמי שלגי הכא דנראה כחזור צו מהתראה ראשונה כשהחזר ומתרה צו משום נותר ובאילו אמר לו לא על פיגול אתה שצ אלף על נותר ואם תאמר והא מנן במעשיל' ב' קדשי מוצא (דף פ:) הפיגול והנותר אינן מתפרשין או עס ול מפני שהם צ' שמות ואמר בגמרא ל"ש אלף ל"טומאת דייס דמדרבנן אבל לענין אכילה מצטרפין דמנא ר"א אומר לא ילכך כי קדש הם כל שבקדש פסול צ' התכזב ליתן לא תעשה לא אכילתו וי"ל דהתם גדל' מערב אבל הכא דמערב בטל דאיסורין מצטלן זה את זה א"י הכא ללקות משום פיגול או נותר קאי אבל התם מיירי לעצור עליו משום כל שבקדש פסול ועוד התם נהי דאיסורא איכא מלקות ליכא משום דהוי לאו שבכללות כדאי' בפסחים (דף כד): **במתיב רבא עשה עיבא מן החצין**. תימנה דלא מקשה ליה * מכל התורה כולה דקי"ל טעם כעיקר: [בס"א מ"ד:] **אלא מין בשאינו מינו בטעמא כו'**.^[ח] תימנה דהקומנן רבה (מנחות דף כג): פריך מההיא דתבלה בקמא למ"ד בחר מבטל אולנין מחי קא מדמי אההיא^[ט] דבחר בטל או בחר מבטל אולנין שהטעם שוה אההיא^[י] דתבלה בקמא שאין הטעם שוה כיון^[יז] שיש בתבלין טעם מל' רחוי ללאת צו ידי חובצו כדאמרינן הכא אם יש צו טעם דגן חייב בחלה ואדם יואל צה ידי חובצו בפסח ובכל התורה כולה קי"ל דטעם כעיקר ואין להקשות א"ך דשמעתינן מהא דלמור בערבי פסחים (פסחים דף קטו). ל' לברוך איניש מל' ממורו בצדי [הדדן] למלא חמץ מרור דרבנן ומבטל מל' דהתם חזוק המיירות הוא דמבטל טעם מל' מל' חמץ לאו חמץ נבטל טעם דגן ועוד דהתם כשאוכל חמץ מל' מל' דמי כעם כות מל' אבל אם אוכל הרבה שני:

כל הזבחים פרק שמיני וזבחים

ע"ה.

רבי יהודה אומר אין דם מבטל דם. דהקומנן רבה (מנחות דף כב). פ"י בקוטרס דלרצ חסדא דלזיל בחר מבטל הויל דלא כרבי חייא ולעיל פ"י צריס פירקין דאפילו לר' חנינא דלזיל בחר בטל דאיכא א' כמה משניות וצרייתות דלא כר"ס: **הפיגול והנותר** בויית מזה ובוית מזה שבבדלן ואכלן והתרו בו פטור ממלקות א"א שלא ירבה מין על חבירו בו'. כשהוא לועס אותן לתוך פיו נכלל מין לתוך חצירו מיעוטו של זה כרובו של זה ובטל המיעוט כרובו והבטל בכל מין נוסף על המבטל ונהיה כמזהו ונקרא בשמו וגגרע ממניו וא"ל לכיון שלא יהא ממין האחד בטל בחצירו יותר ממנה שבטל ממין חצירו צו ונמלא שאין בלחותו [מין] כשיעור דנצר ליה שיעוריה ואכן לא ידעינן הי מנייהו דנצר ליה וכי מתרינן ציה לא ידעינן משום מאי נמרי ציה ואריך להתרות משום האיסור הילכך כי מתרה ציה משום פיגול הויא התראת ספק דלמלא לאו דדייה הוי חיוצא וכן בנותר ואע"ג דמסקנא אחד מנייהו עבר בשעת התראה מיהא ספק הוא בכל אחד אם יעצור עליו ואם לאו והתראת ספק לאו התראה היא ע"כ לשון הקוטרס וקשה דאם

התרה בשלשתן פשיטא דלוקה אפילו למ"ד (מכות דף טו). לכו שמה התראה היכן מלניו התראת ספק כה"ג דודאי עבר אלף דלא ידעינן אהי מהני תלת דפיגול ונותר וטמא ואי לא התרו אלף על האחד פשיטא דפטור אפילו למ"ד התראת ספק שמה התראה דאפילו לנסוק שמה אותו שהתרה צו כבר נמצטל דהייז דמי התראת ספק כגון דלאחר גמר הדבר דואי שעבר על מה שהתרה אלף דלא ידעינן בשעת התראה אם עובר בעצרה צההיא ספקא אם לאו כגון הכה את זה וחזר והכה את זה (יבמות דף קה). וכן גיד הנשה דלא ידעינן אי דימינן אי דשמאל ועוד קשה הי מנייצי כלל משום דם מנייחין דמעטרי' הבטל כרוב לא מצטרף עס הרוב להשלימו לכשיעור דאפילו היתר לא מצטרף לאיסור כ"ש איסור לא מצטרף לאיסור וא"כ אפילו אם תימצא לומר דהתראת ספק שמה התראה הכא פטור דא"כ שלא יתעבר מכל אחד ואחד משהו בחצירו ונצר ליה שיעורא ועוד קשה אם נפרס פיגול ונותר וטמא שלשתן יחד למ' לי למימר א"א שלא ירבה מין על חצירו או דואי יש כאן שנים מצטלן את השלשי ואכולו לי פטור דכל אחד הוא בטל ומבטל וי"ל לפרש דמיירי כגון אריכא צ' וימי פיגול וימי נותר יחד חטא וצ"ל לפרש דמיירי כגון אריכא צ' וימי פיגול אחרת יחד ואכל אחת מן החמיכות והתרו צו אל תאכל פיגול שמא זו היא חמיכה שיש בה רוב נותר ואחרי כן לאחר כדי אכילת פרס או אפילו בתוך כדי אכילת פרס אכל חמיכה שניה והתרו צו אל תאכל פיגול ככראשונה^[ט] שמה זו היא אותה שיש בה רוב נותר שאוכל באחרונה עמה הוי ממש כמו הכה זה וחזר והכה זה דלמ"ד לאו שמה התראה פטור. כרו"ך. נראה לפרש דבצמרי מנייחיה סלמא דשקל תרי מנא^[י] מצורין וצללן כקצרה אחת ואכלן וא"ל ש"י יאה רובן של התם ומבטל את חצירו הילכך לא ידעינן בזה"י איסורא אם יש עליו שם פסול או שם נותר דאיסורין מצטלן או את זה וא"ל כ"ל פטור וי"ל מטעם התראת ספק כגון דאכל כשמי פעמי"ג כדאי אכילת פרס ובאכילה ראשונה התרו צו משום פיגול ובשניה משום נותר א"י אפילו פחות מכדי אכילת פרס פטור כשאלכ כשמי פעמים דכשהתרה כראשונה משום פיגול שמא נותר רבה ולא שפיר מתרי ציה ובשניה כשהתרה משום נותר שמא פיגול רבה ולא שפיר מתרי ציה ואי משום דכבר התרה צו משום פיגול מאכילה ראשונה ואמרינן בקדושין (דף עו). דבעל חמש אלמנות חייב משום אלמנת ראובן ואלמנת שמעון ונדהא התראה מיירי דאי בשמי התראות אפילו באלמנה אחת נמי חייב דהתראות ממלקות אלמא כיון דעסיק בציאה ומתרה צו בתחילה הוה התראה לכל אחת ואחת וה"ג הרי עסקו כל שעה באכילה ומועיל לו התראה ראשונה לא דמי שלגי הכא דנראה כחזור צו מהתראה ראשונה כשהחזר ומתרה צו משום נותר ובאילו אמר לו לא על פיגול אתה שצ אלף על נותר ואם תאמר והא מנן במעשיל' ב' קדשי מוצא (דף פ:) הפיגול והנותר אינן מתפרשין או עס ול מפני שהם צ' שמות ואמר בגמרא ל"ש אלף ל"טומאת דייס דמדרבנן אבל לענין אכילה מצטרפין דמנא ר"א אומר לא ילכך כי קדש הם כל שבקדש פסול צ' התכזב ליתן לא תעשה לא אכילתו וי"ל דהתם גדל' מערב אבל הכא דמערב בטל דאיסורין מצטלן זה את זה א"י הכא ללקות משום פיגול או נותר קאי אבל התם מיירי לעצור עליו משום כל שבקדש פסול ועוד התם נהי דאיסורא איכא מלקות ליכא משום דהוי לאו שבכללות כדאי' בפסחים (דף כד): **במתיב רבא עשה עיבא מן החצין**. תימנה דלא מקשה ליה * מכל התורה כולה דקי"ל טעם כעיקר: [בס"א מ"ד:] **אלא מין בשאינו מינו בטעמא כו'**.^[ח] תימנה דהקומנן רבה (מנחות דף כג): פריך מההיא דתבלה בקמא למ"ד בחר מבטל אולנין מחי קא מדמי אההיא^[ט] דבחר בטל או בחר מבטל אולנין שהטעם שוה אההיא^[י] דתבלה בקמא שאין הטעם שוה כיון^[יז] שיש בתבלין טעם מל' רחוי ללאת צו ידי חובצו כדאמרינן הכא אם יש צו טעם דגן חייב בחלה ואדם יואל צה ידי חובצו בפסח ובכל התורה כולה קי"ל דטעם כעיקר ואין להקשות א"ך דשמעתינן מהא דלמור בערבי פסחים (פסחים דף קטו). ל' לברוך איניש מל' ממורו בצדי [הדדן] למלא חמץ מרור דרבנן ומבטל מל' דהתם חזוק המיירות הוא דמבטל טעם מל' מל' חמץ לאו חמץ נבטל טעם דגן ועוד דהתם כשאוכל חמץ מל' מל' דמי כעם כות מל' אבל אם אוכל הרבה שני:

דפ"י. מ"מ כל התרה והתרה בשעתה הויא התראת ספק דפ"י. דמיא להיא דהיא את זה וחזר והכה את זה. והכא נראה לפי זה שהטעם מתבטל לגמרי והוי כמלן דליתיה. וא"ת אכתי מחי אריזא דמיטער מטעם דמעטו בטל כרוב. חיפוק ליה דאין כלן שיעור ואפילו לא נבטלן מיטער מטעם התראת ספק כיון דמתרה צו משום איסור אכל כשמי אכילתו ואין דיוע בזה"י אכילה אכול כשיעור מחמתו איסור שמתרה צו דכיון אכול באכילה אכל כי אם שני ויתם משני האיסורים אם הרוב נותר א"כ ליתא בית מפיגול וכן בשניה. וא"כ אפילו אם המיעוט [אלן] בטל בחר הויא התראת ספק וי"ל דמיירי כגון שאלכ אכילה שניה בתוך כדי אכילת פרס (בראשונה) [מראשונה] וא"כ אם לא היה בטל כרוב הויא המיעוט שפיגול באכילה ראשונה מצטרף עס הפיגול שבאכילה (ראשונה) [שניה] ובכיות מפיגול בשמי אכילת היה מתחייב משום פיגול וא"כ אין כלן התראת ספק כיון שחייב הפיגול התחיל מאכילה ראשונה הואיל ואפי' בטל כרוב מפיגול היה מתרה צו, אבל כי אמרינן דנמנעטל המיעוט כרוב א"כ לא שייך עס חיפוק ואין התחיל שום חיוב כלל מהתחלתו של פיגול באכילה ראשונה אם העתר רוב והכריז הוי התראת ספק כדפ"י. א"י ד' דנמנעטל לו דלפילי מחוקים זה מזה וזה מזה מל' אכילת פרס מ"מ ק"ך למר דנמנעטל המיעוט כרוב דאם לא נמנעטל א"כ יתחייב מזה נשפך באכילה ראשונה או בעניני'. לפי שיש לפרש דמיירי כגון שיש צ' ויתם מכל אחד ואחד וצללן יחד וחילקן לשני אכילת דהשתא מזה נשפך ישי שיעור מחמתו איסור שמתרה צו לא כלימא דגם דשנייה צ' בית כיון דליכא ג' ויתם מכל אחד. (ואין) [ואם] אין המיעוט בטל א"כ יתחייב עליו, אבל השתא דנמנעטל מיטער מטעם התראת ספק ואין דיוע בזה"י אכילה היה רוב האיסור שמתה צו כגס אותו האיסור דהוי המיעוט כמלן דליתיה. ק"ך לא נהירא דאפילו בג' ויתם בכל אחד תאמר מין אימא לבקוין אם באכילה ראשונה היה צ' ויתם וחצי וזה נמטר ומפיגול חצי וזה ובאכילה שניה צ' ויתם וחצי וזה מפיגול וחצי וזה נותר או אכילת, וא"כ אפילו אין איסורין מצטלן או את זה וזה מ"מ הויא התראת ספק. ע"כ. נראה כמו שפי' שאלכ שניה בתוך כדי אכילת פרס (בראשונה) [מראשונה] וי"ל דהפיגול והנותר בו' דאפי"ו חזירי לא מצטרף לאיסור ב' ש' שאיור לא מצטרף לאיסור ב' ש' חזירי דלמור ואיסור מציטרי פ' דלמלא פ' תמא דע"י ועוד דפגול ונותר מצטרפין אף לתלקות כדליתא בפ' קדשי מוצא כנעילה (דף פ:) דמנן הפיגול והנותר אין מצטרפין וקאמר התם לא שני אלא לטומאת ידים אבל לענין אכילה מצטרפין דמנא ר' אליעזר אומר כי קדש הם כל שבקדש פסול. ואע"י דלא מצטרפי' אלף לענין לאו דלא אכל, מ"מ כיון

כלו א ב ג מ"י פ"ק צ מהלכות פסח"מ הלכה גז:
פז ד מ"י שם הלכה כז:

בזח ה מ"י פ"ד מהל' שחיטה ה' ו סמג עשין סד טו"ע"י ו"ד פיתון כח ספקי יב:
בזז ו מ"י פ"ו מהל' כזריס הל' יא טו"ע"י י"ד פיתון שדך ספקי ט:
ג ז מ"י פ"ו מהלכות מל' הלכה ה טו"ע"י א"ח סי' מנג ספקי צ:

מוסף רש"י

אין דם מבטל דם. וכשר (מנחות כב.). דמין צמתי לריי לא בטל (עיר' דר' אלא שנפלו מים לתוך דם. לפיכך כל טפיסה וטיפה כשנפלה בטלה, הלכך עד שלא חסה על מנחתים מים כשרה: ולענין כסוי אינו כן. שאפי' נפל דם לתוך מים חייבי לכמות, שאע"פ שבטל וגמרה דשאון ראשון, אפי' כשאינו רובה עד שהפכה מנחתים המים לגס, חור דם הבטל ויעזר ותשוב דם, לא אמרי' הואיל ונדחה ידחה, שאין מוריד דמיו אלף מלוא (חולין פז):

נוסחאות רש"י בת"י

אין דם מנעל דם. דמין צמתי לרי' יאודה לא בטל ואפילו נטיפה לתוך כלי גדול אפי"ש שפילי היה דם הפסול מים אין דם הכשר ניכר כגון אפילו כפי כשר לזריקה: **ונעציר כדם פסולין**. כגון כדם שנשחט חוץ לזמנו: **ישפך לאמה**. ולא אמרינן רוחא' לחמו בלעיו הוא מים ואם דם הכשר מעורב בהן ויכיר כגון חיפוק וכן כדם המתמית. וטעמא דמ"ק ור' אליעזר מפרש בגמ': ואם לא נמלך ונסן כשר. וישפך לאמה. דשמעתא דלכתחלה לא משום גזירה בעלמא אלא לא משום גזירה ראשונה כשהוא שפילי נפל דם לתוך מים חייבי לכמות, שאע"פ שבטל וגמרה דשאון ראשון, אפי' כשאינו רובה עד שהפכה מנחתים המים לגס, חור דם הבטל ויעזר ותשוב דם, לא אמרי' הואיל ונדחה ידחה, שאין מוריד דמיו אלף מלוא (חולין פז):

שיטה מקובצת (המשך)

שמה בזה"י אכילה אין כי כשיעור מחמתו אסור שמתרה צו דכיון אכול באכילה אכל כי אם שני ויתם משני האיסורים אם הרוב נותר א"כ ליתא בית מפיגול וכן בשניה. וא"כ אפילו אם המיעוט שפיגול באכילה ראשונה מצטרף עס הפיגול שבאכילה (ראשונה) [שניה] ובכיות מפיגול בשמי אכילת היה מתחייב משום פיגול וא"כ אין כלן התראת ספק כיון שחייב הפיגול התחיל מאכילה ראשונה הואיל ואפי' בטל כרוב מפיגול היה מתרה צו, אבל כי אמרינן דנמנעטל המיעוט כרוב א"כ לא שייך עס חיפוק ואין התחיל שום חיוב כלל מהתחלתו של פיגול באכילה ראשונה אם העתר רוב והכריז הוי התראת ספק כדפ"י. א"י ד' דנמנעטל לו דלפילי מחוקים זה מזה וזה מזה מל' אכילת פרס מ"מ ק"ך למר דנמנעטל המיעוט כרוב דאם לא נמנעטל א"כ יתחייב מזה נשפך באכילה ראשונה או בעניני'. לפי שיש לפרש דמיירי כגון שיש צ' ויתם מכל אחד ואחד וצללן יחד וחילקן לשני אכילת דהשתא מזה נשפך ישי שיעור מחמתו איסור שמתרה צו לא כלימא דגם דשנייה צ' בית כיון דליכא ג' ויתם מכל אחד. (ואין) [ואם] אין המיעוט בטל א"כ יתחייב עליו, אבל השתא דנמנעטל מיטער מטעם התראת ספק ואין דיוע בזה"י אכילה היה רוב האיסור דהוי המיעוט כמלן דליתיה. ק"ך לא נהירא דאפילו בג' ויתם בכל אחד תאמר מין אימא לבקוין אם באכילה ראשונה היה צ' ויתם וחצי וזה נמטר ומפיגול חצי וזה ובאכילה שניה צ' ויתם וחצי וזה מפיגול וחצי וזה נותר או אכילת, וא"כ אפילו אין איסורין מצטלן או את זה וזה מ"מ הויא התראת ספק. ע"כ. נראה כמו שפי' שאלכ שניה בתוך כדי אכילת פרס (בראשונה) [מראשונה] וי"ל דהפיגול והנותר בו' דאפי"ו חזירי לא מצטרף לאיסור ב' ש' שאיור לא מצטרף לאיסור ב' ש' חזירי דלמור ואיסור מציטרי פ' דלמלא פ' תמא דע"י ועוד דפגול ונותר מצטרפין אף לתלקות כדליתא בפ' קדשי מוצא כנעילה (דף פ:) דמנן הפיגול והנותר אין מצטרפין וקאמר התם לא שני אלא לטומאת ידים אבל לענין אכילה מצטרפין דמנא ר' אליעזר אומר כי קדש הם כל שבקדש פסול. ואע"י דלא מצטרפי' אלף לענין לאו דלא אכל, מ"מ כיון